

дъждъ, колкото искате! А щомъ поискате, мога да го спра.

— Ти си, полудѣло, бе момче! — му рекоха хората. я си помисли само, какво приказвашъ!

— А пъкъ азъ ви казвамъ, че мога! — сопна се Петканъ.

— Е, щомъ е така, ела да те заведемъ при царя, да видимъ, дали и тамъ ще имашъ смѣлостъта да повторишъ безумнитѣ си думи.

— Да идемъ! — отвърна имъ Петканъ и тръгна да го водятъ при царя. Но въ това време изкочи като изъ подъ земята старата бабичка, дръпна го настрана и му прошепна.

— Не ставай глупавъ! Не си показвай изкуството, додето самъ царьтъ не обещае да ти даде дъщеря си за жена.

И следъ тия думи бабичката изчезна също така незабелязано, както се бѣше и появила, а Петканъ продължи пътя си къмъ двореца, кждето вече чакаше хиляденъ народъ да види чудното козарче. На балкона на двореца стоеше царската дъщеря Хубавка и, като видѣ Петкана, тя не можа да се въздържи, да му не хвърли една роза. Защото Петканъ бѣше хубавъ момъкъ, макаръ че дрехитѣ му бѣха съвсемъ прости и вехти. Той взе розата, тикна я задъ ухо и влѣзе въ двореца.

— Истина ли е? — започна строго царьтъ, — чети можешъ да докарвашъ дъждъ, когато си поискашъ, и после, щомъ поискашъ, да го разкарвашъ?

— Ако не е истина, царю честити, — отвърна Петканъ, — нѣмаше да съмъ сега предъ тебе.

— Добре тогава, покажи ми изкуството си, и ако излѣзе, че не е само хвалба, ще те наградя по царски.

— Азъ искамъ само една награда, царю честити, — искамъ да ми дадешъ дъщеря си за жена.

— Той е полудѣлъ! — извика царьтъ разгнѣвенъ. — Вържете го и го хвърлете въ тъмницата.

И вързаха Петкана, и го хвърлиха въ тъмницата.

— Ако ще цѣлата ми земя да изгори отъ сушата, пакъ нѣма да ожена единствената си дъщеря за просто козарче! — думаше царьтъ и тропаше съ кракъ отъ